

T.R. SAMUEL
DESAŤ
HRDZAVÝ
KLINCOV

T. R. Samuel

**DESAŤ HRDZAVÝCH
KLINCOV**

Copyright

Autor: T. R. Samuel

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-406-7 (ePub)

978-80-7512-407-4 (mobipocket)

978-80-7512-408-1 (pdf)

KAPITOLA I.: ZELENÝ PARK

Slnko skoro zapadlo, a lampy z ulíc osvecovali sneh napadaný po celom chodníku. Všade bolo prázdno, a chladný vzduch odfukoval odpadky z prevráteného smetiaku, keď tú tichú a pokojnú atmosféru prerušil hlasitý výkrik.

„Stoj nechod' tam!“ ozvala sa mladá žena stojaca u diery v plote do parku.

„Prečo?“ povedalo malé dievčatko, ktoré už stálo za dierou.

Žena natiahla ruku smerom k dievčatku, a druhou jej naznačovala nech ide potichu späť.

„Vieš že je zakázané tam ísť! Je to park, a zároveň jediné miesto kde rastú stromy v celom meste.“ poučne povedala žena, a stále sa snažila prilákať dievčatko pohybom ruky.

„Iba na chvíľu sa pozriem, veď je ešte svetlo a nestratíme sa. Teraz nás tu nikto neuvidí. Pod'...“

„NIE!“ nahnevane skríkla žena.

Dievčatko sa na ňu zamračilo a nafúklo obe tváre.

„TY MA NEMÁŠ RADA!“ zakričala na ňu a vbehla dnu.

Žena z panikárila a rýchlo sa rozhliadla či v okolí nikto nie je. Pár krát sa zo strachu nadýchla, a preliezla skrz dieru v panelovom plote priamo do parku.

Diera bola celkom veľká, takže cez ňu prešla bez problémov. Hneď ako už bola na druhej strane, rýchlo sa rozbehla po stopách v snehu.

Sem tam sa zastavila aby sa lepšie pozrela kam išla je dcéra, ale jej sledovanie skončilo keď narazila na prvý strom.

Mohutný ihličnatý strom vysoký asi desať metrov kryl celú zem, takže sneh sa pod neho nedostal. Práve tam smerovali stopy malého dievčatka.

Chvíľu behala medzi stromami, a rozhliadala sa na všetky strany.

Vtedy v diaľke uvidela ako niekto svieti baterkou na stromy, medzi ktorými bola skrytá.

„Prosím... pomoc!“ zakričala na osobu, ktorá držala baterku.

Osoba zasvietila priamo na ňu a rozbehla sa smerom tam kde stála.

„Čo to robíte?“ ozval sa mužský hlas z diaľky.

Žena si v hlave rýchlo pripravila výhovorku na situáciu v ktorej je, a pozrela sa smerom do svetla.

Vtedy osoba baterku sklonila, a žena podľa odrazu svetla zistila že ide o muža v uniforme.

„Moja desať ročná dcéra vbehla cez dieru v plote priamo sem! Pomôžte mi ju nájsť!“ povedala žena tak zúfalo že sa pri tom skoro rozplakala.

„Viete aký je tento park veľký? A vôbec, viete že zakázané sem chodiť? Už nie je žiadne svetlo, ťažko ju tu teraz nájdem! Takže bežte tam odkiaľ ste prišla, ona sa vráti.“ povedal drzo muž v uniforme, z evidentnou neochotou pomôcť.

„Má desať! Možno sa bojí, to nemôžete nechať len tak!“ žena zmenila tón zo zúfalého na nahnevaný.

Muž v uniforme sa otočil chrbtom k nej, a zakričal.

„HALOOOO, STRATIL SA TU NIEKTO?“ a otočil sa späť tvárou k žene.

Keďže bolo ticho, jeho tichý a drzý smiech bolo dobre počuť. chvíľu to trvalo, ale potom hlasite odpovedal, ešte drzejším tónom než bo jeho smiech.

„Máme tu hlásených ľudí čo sa sem dostali cez dieru v plote. Vy ste sa sem dostala tiež cez dieru v plote. Teraz som zakričal, ale nikto sa neozval, takže asi patríte medzi tých čo mám odtiaľto vyviešť.“ a pristúpil bližšie k žene.

Surovo ju chytil za ruku, a začal ju tiahnuť smerom k chodníku, aby ju mohol vyviešť smerom von z parku.

Žena sa bránila, ale nepovedala ani slovo. Iba zo sebou trhala zo strany na stranu, a snažila sa ho zbrzdiť nohami.

Keď si uvedomila že muž v uniforme je silnejší, a že niekde v parku sa v tme potuluje jej dcérka a ešte pár iných ľudí, spanikárila.

Celou silou dala facku mužovi v uniforme, a ten ju hneď na to pustil. Než sa spamätal, pre istotu ho kopla do rozkroku, a zhodila na zasnežený chodník.

Muž od bolesti zakričal.

Zďiaľky sa po jeho výkriku začalo približovať ďalšie svetlo z baterky, ale než pribehol jeho kolega, žena stihla utiecť smerom medzi stromy.

Utekala do tmy, a v tvári jej bol vidieť ako dúfa že niekde narazí na svoju dcérku.

Strach a pocit neistoty ju hnali dopredu tak rýchlo, že sa potkla u malého umelého rybníka a spadla do snehu.

Keď sa pomaly dvíhala zo zemi, rozhliadla sa cez tečúcu vodu zo skalky ktorú osvecoval mesiac.

Uvedomila si, že už sa večer premenil na noc a jej dcérka sa možno cíti sama, tiež ako ona.

Na moment ju prepadlo zúfalstvo než započula hlasitý ženský hlas, vychádzajúci z druhej strany rybníka.

„Čo sa deje?“ povedala si pre seba, a snažila sa uvidieť v tme aspoň niečo čo by jej dalo nádej že nie je sama.

Po krátkom postávaní sa rozhodla že najlepšie bude ak sa tam pozrie.

Pomalým a opatrným krokom kráčala v snehu, smerom odkiaľ vychádzal ženský hlas. Až keď bola bližšie započula že nejde o rozhovor, ale o milostné vzdychanie.

„Prepáčte že ruším.“ hanblivo povedala žena, keď bola asi dva metre od lavičky na ktorej bolo v tme vidieť iba nejaký pohyb.

„Kurva!“ zakričal chlap.

„Čo tu chceš?“ povedala nahnevane žena ktorá tam bola s ním.

„Potrebujem pomôcť, a vy ste tu jediný ktor...“

„Preboha!“ prerušil ju chlap, a jeho priateľka sa presunula vedľa neho.

Po chvíli zahanbeného ticha sa žena zo zúfalým hlasom spýtala.

„Stratila sa mi dcérka, celkom malá. Má desať rokov no vyzerá asi na dvanásť. Utiela smerom do parku, ale ani strážnik mi ju nechcel pomôcť nájsť.“

„To je jasné, pretože ten strážnik je idiot.“ povedal muž, a vytiahol z kapse krabičku cigariet.

Ponúkol jednu svojej priateľke a potom aj žene, ktorá ale zakývala hlavou na odmietnutie.

Keď si zapálil pár krát si potiahol, a počas toho si zapínal nohavice.

„To je vážne.“ sucho povedal.

„Viete je malá, mám o ňu veľký strach.“ znovu povedala žena, a skoro sa rozplakala.

Muž sa pohotovo postavil z lavičky a pristúpil k nej. chvíľu sa na ňu pozeral, a potom ju priateľsky objal.

„Mne hovoria Rat, ako krysa... alebo tak nejak, a ona je Niki. Ako sa voláte vy?“ spýtal sa muž, a stále si upravoval svoje náradie v nohaviciach.

„Mirai.“ povedala smutne žena.

Na jej malom úsmeve ktorý sa jej objavil na tvári, bolo vidieť že získala trochu nádeje. Aj keď úsmev v okamžiku zmizol, vedela že pár na ktorý narazila je síce trochu zvláštny, ich snaha o pochopenie ju ukludňovala.

KAPITOLA II.: ZA ÚČELOM ODPOČINKU

Ešte stále bolo vidieť slnko, keď sa vedľa plotu začal nahlas rozprávať muž zo ženou.

„Akože doma nie?“ spýtal sa Rat.

„Už som ti to vysvetlila, rodičia prídu každú chvíľu na návštevu, nemôžeme, je to riziko.“

„Niki, nehovor mi také blbosti ako keby to nešlo!“

„Vieš dobre že odomknú, a prvú vec ktorú uvidia v jednoizbovom byte je IZBA. Chápeš?“

Rat sa snažil z kapse vytiahnuť zmrznutou rukou krabičku cigariet, a zatváril sa nahnevane, ale zároveň z pochopením.

„Nemali by sme im to konečne povedať? Určite to tušia už dlho.“ povedal.

„Čo!? Máme im povedať že mám chlapca ktorý má prezývku krysa? Alebo ešte lepšie, môžeme im hneď povedať že nie sme spolužiaci zo školy, ale že spolu sme už od štrnásti! Zbláznil si sa? Mojím veriacim rodičom? Oni ani nevedia že fajčím!“ z hnevom povedala Niki, a vytrhla Ratovi cigaretu z ruky.

Pár krát si potiahla, a pozrela sa na neho. Síce rozhovor bol vážny, ale aj tak sa obaja usmievali jeden na druhého, z tým že vedia čo ďalej.

„Schovejme sa do parku.“ povedal potichu Rat, a mierne na ňu zdvihol obočie.

„Do parku? Vieš o tom že to je zakázané, posledného koho tam chytili dostal dva a pol roka.“

„Mýtus...“ sucho povedal, a stále sa veselo usmieval.

„Je to posledný park v celom meste, je jedine miesto kde rastie tráva a stromy v okruhu skoro päťdesiat kilometrov! Je to viac než chránené, pre štát sa to stalo chrámom a nie parkom.“ poučne povedala Niki, ale Rat sa na ňu stále pozeral tak isto, ako keby mu to bolo úplne jedno.

chvíľu mlčali a triasli sa od zimy, než sa Rat rozhladol dookola a chytil Niki za ruku.

„Pod' niečo ti ukážem.“ povedal, a ruka v ruke sa rozbehli smerom za roh múru, kde sa spojoval z areálom dávno zavretej fabriky.

Už bolo skoro šero, ale stále bolo možné vidieť na diery v plote, ktorá tam bola očividne celkom čerstvá.

Rat odhrnul sneh ktorý bol napadaný na kúske panelu ktorý trčal dovnútra, a ukázal rukou na diery.

„Dáma má prednosť.“ a uklonil sa.

„Odkiaľ o tej diere vieš?“ vyčítavo povedala Niki, a počas toho dofajčovala cigaretu ktorú mu vzala.

„Včera som išiel okolo, a tak... ja, kladivo.. však vieš.“ a mrkol na ňu.

„Kladivo?“

„Išiel som z práce!“

„Ty pracuješ?“ Šokovane sa na neho pozrela.

„Vlastne nie, ale to je jedno. Počúvaj, je to jediné miesto v celom meste kde sa môžeme nesledovane vyblbnúť, tak ideš?“ netrpezlivo povedal Rat, a začal sa tváriť ako keby ju chcel rozosmiať.

Niki bez slova preliezla cez dieru, a skočila do snehu.

Aj keď išlo len o plot, vo vnútri parku bol úplne iný vzduch, a atmosféra sa zdala ako z rozprávky.

Keď za ňou preliezal Rat, ona ho zastavila a povedala.

„Chod' v mojich stopách, nech rýchlejšie zapadnú snehom. Nechcem aby ich nikto videl a nasledoval nás.“

Rat iba prevrátil oči, ale nakoniec urobil presne to čo od neho chcela. Pomaly a potichu sa prechádzali pod korunami stromov, a sledovali okolie.

Niki sa nenápadne pritulila k Ratovi, a ukázala prstom na jediná lampu v okolí.

„Vidíš to svetlo?“

„Tam medzi...“ nestihol dopovedať posledné slovo, pretože ho Niki chytila za ústa, a ukázala na druhú stranu od lampy.

V diaľke sa tam pohyboval kužeľ svetla, a prudko mykal sprava doľava. Potom sa celé svetlo sústredilo smerom medzi stromy, a Niki z Ratom sa rozutekali v na druhú stranu k malému umelému rybníku.

Niki ho tiahla priamo do tmy pod mohutným stromom, a posadila ho na lavičku, ktorú náhodou uvidela z diaľky keď sa od nej odrážal mesačný svit.

„Môžeme mať problém.“ povedala, ale podľa jej hlasu bolo jasné že sa jej to páči.

Rat sa na ňu usmial tým istým spôsobom, ako keď ju presviedčal k vstupu do parku, a pritiahol ju bližšie k sebe. Niki sa posadila na jeho kolená, a potichu mu pošepkala.

„Správne miesto?“

„Správne.“ tak isto jej odpovedal Rat, a pomaly jej rozopol bundu.

Aj keď bola zima, a ona pod bundou mala iba tričko, chladno jej nebolo lebo sa pritlačila smerom na neho.

Po pár bozkoch a dotykoch, sa situácia zmenila z romantického prejavu lásky na rozopínanie nohavíc, a obaja sa čo najrýchlejšie snažili spraviť to, prečo tam prišli.

„HALOOOO, STRATIL SA TU NIEKTO?“ ozval sa výkrik z diaľky.

„Čo to bolo?“ spýtala sa vystrašene Niki.

Rat ju sprvu ignoroval a snažil sa pokračovať v tom čo robili, ale Niki zastavila svoje pohyby a tak musel niečo povedať.

„Snažia sa nás nalákať aby sme sa prezradili. Ser na to.“ povedal udýchane.

Niki hodila za hlavu výkrik ktorý počula, a znovu sa začala plne sústrediť na Rata.

Po chvíli, keď bola Niki najbližšie k tomu najlepšiemu, a Rat ešte bližšie, znovu ich niečo prerušilo, tento krát to bol ustrašený ženský hlas.

„Prepáčte že ruším.“

KAPITOLA III.: DOBRODRUH

„Mirai“ povedala smutne žena.

Po krátkom rozhovore sa Rat z Niki rozhodli pomôcť z hľadáním jej malej dcérky ktorá bola stratená v rozsiahlom parku, a prerušiť tým svoje plány.

„Rýchlo ju nájdeme, a potom dokončíme svoje záležitosti.“ povedal Rat viacej menej pre seba, a začal sa prechádzať v okolí rybníka.

„Čo má rada?“ spýtala sa Niki.

„Rada sa prechádza a skúma miesta. Občas dokonca vbehla aj do opustených budov. Je trochu spontánna.“ utrápene povedala Mirai.

„Nie je možné že išla k vrahovej chatrči?“ ozval sa Rat, ktorý práve dofajčil.

„Vrahova chatrč?“ vystrašila sa Mirai.

„Názov je strašidelný, ale ide len o starý príbeh.“ pokojne povedala Niki, a chytila ju za rameno aby ju aspoň trochu ukludnila.

Mirai sa začala chvieť. Trochu kvôli zime, ale viacej zo strachu z toho kde sa nachádza jej dcérka a či jej niečo nehrozí.

Keď si to všimol Rat, mávol rukou aby ho nasledovali a tak prehl'adali okolie.

Opatrnými krokom všetci traja kráčali po zasneženom chodníčku ktorý bol miestami zamrznutý, a najmenej do tridsiatich centimetrov pokrytý snehom.

Čím neskoršie bolo tým viac sa ochladzovalo, a k tomu znovu začalo snežiť.

Niki sa triasla, pretože počas toho ako mali svoj moment na lavičke, zabudla tam bundu. Rat si toho nevšimol pretože sám mal iba tenký kožený kabát, ktorý ho nemohol ochrániť ani pred silnejším chladom.

„Mám strach.“ povedala Mirai.

Niki ju počas chôdze objala, možno preto aby sa tiež zahriala, a ticho povedala.

„Máš strach, a aj ona ho možno má, preto ju hľadáme. Sústred' sa na koniec, ako prídete domov a pôjdete spať, a nie na to čo sa deje teraz. Niekedy sa veci ako toto stávajú len, aby príbeh nášho života mal zmysel.“

„Presne tak, niekedy sa proste všetko doserie len aby ti to vyhodilo výhybku na tvojej trati, a nasmerovalo ťa to na veselšie miesto.“ povedal Rat bez toho aby sa otočil.

Ako prechádzali z chodníku na chodník, a rozhliadali sa medzi stromy, začal fúkať silný vietor. Niki sa začala tak triasť, že už nebola schopná ani priamo ísť.

Rat si toho stále nevšimol, lebo bol pár krokov pred nimi a kontroloval kde nie je zamrznutá zem.

Mirai si dala dole hrubý kabát ktorý mal na sebe mohutnú kapučnu, a prehodila ho cez Niki.

„Zahrej sa, potom mi ho vrátiš a zahrejem sa ja. Môžeme sa striedať.“ povedala jej, a usmiala sa.

„Ďakujem.“ vd'ačne sa ozvala Niki, a opätovala jej úsmev.

„Neviem kam teraz.“ povedal Rat, a konečne otočil smerom sa na nich.

„Nevieš?“

„NIE NIKI, neviem!“

„Pod'me rovno.“ povedala nesmelo Mirai.

„Rovno sú stromy prerastené až na zem. Cez ne by neprešiel ani zasratý tank, a nie desať ročné dievča!“

Niki pristúpila k Ratovi, a potiahla ho za vlasy aby sa zohol.

„Nebud' na ňu zlý!“ vytkla mu.

„Fajn.“ a prišiel bližšie ku Mirai.

„Počuj, nie si náhodou moc mladá na dieťa?“ spýtal sa jej z podozrením v hlase.

„Mala som ju v šestnásti.“ z ostudou povedala Mirai.

„SKORO AKO MY!“ zakričala z veselo Niki.

„Hej, Našťastie išla na potrat, pretože jej rodičia by ju asi vyhodili z okna.“ zasmial sa Rat.

Mirai vyzerala byť pokojnejšia preto že ju neodsudzujú za to že mala dieťa v nízkom veku, a tak spokojne povedala.

„Ďakujem za to že ma neodsudzujete, a ďakujem za vašu ochotu pomôcť.“

Rat aj z Niki sa začali nahlas smiať, hneď ako to dopovedala.

Vtedy Mirai sa začala mierne chvieť od zimy pretože stála dlho na jednom mieste, ale aj preto že ostala zmätená.

„No do riti, tento bol dobrý...“ povedal Rat, keď sa na chvíľu prestal smiať.

„Nemáme dôvod nikoho odsudzovať. Život je život, rob si čo chceš, pokiaľ to zvládneš. Takéto situácie odsudzujú iba tí, ktorí o tom nič nevedia. No, chyba sa stane, ale pokiaľ toho nelutuješ ty, ostatný sa na to môžu iba vysrať.“ dodal.

„Nelutujem.“ odpovedala Mirai, a na chvíľu sa znovu usmiala.

Rat sa ešte pár krát z chuti zasmial, a potom ukázal na malú vyšliapanú cestičku cez najzarostlejšiu časť parku, ktorú uvidel až keď sa jeho oči znovu prispôbili na všadeprítomnú tmu.

„Môžeme to skúsiť tam.“ povedal.

KAPITOLA IV.: PRINCEZNÁ A OCHRANCA

Skrz úplnú tmu utekalo malé dievčatko smerom za jediným zdrojom svetla, ktorým bola lampa ktorá slabo presvitala cez stromy. Vysoký sneh a zima ju doháňala k slzám, ale stále si udržovala odvahu a aj keď mala vlhké oči, nedovolila si sama sebe zaplakat'.

Keď vybehla na chodník, uvidela slabo svietiacu lampu, a kúsok od nej rybník v ktorom sa odrážal mesiac. Dalo jej to nádej a odvahu, pretože sa usmiala priamo do vody, a povedala.

„Dobrý deň mesiac.“

„Prečo si tu sama?“ ozval sa ženský hlas za jej chrbtom.

Dievčatko sa rýchlo otočilo, a skoro od zľaknutia zakričalo.

Uvidela tam stáť mladú ženu, ktorá sa na ňu starostlivo usmievala a v ruke držala plyšového psíka.

Jej dlhé čierne vlasy prekryvali polovicu jej tváre, ale aj tak boli vidieť jej nádherné veľké oči.

„Utekla som a preliezla cez dieru v plote a stratila som sa.“ povedalo dievčatko.

„No, ale tu by si nemala byť vôbec. To nevieš že to je zakázané?“

„Hej, preto som nekričala o pomoc. A, prečo ste tu vy?“

„Každý večer sem idem na prechádzku z psíkom, ale ja patríam medzi ochrancov tohto parku. Inak, prečo si hovorila na mesiac dobrý deň, keď je noc?“

Dievčatko sa usmialo, a poučne ukázalo prstom na mesiac.

„Mesiac teraz vstával, on má deň.“ povedala, a potom zamávala na plyšového psa.

„To je sladké. Si vážne múdra, ale teraz tu nesmieš byť sama. Nemôžem ťa vziať za strážnikom. Zavolať by polícia, a myslím že tvoja mamka ťa tu hľadá. Mohla by mať problém.“ vyjadrila svoje znepokojenie.

Dievčatko očividne ignorovalo jej obavy, a zvedavo sa pozerala na plyšovú hračku ktorú držala v ruke žena.

„Ako sa volá?“ spýtala sa jej.

„To je Rytier. Stráži ma, aby sa mi nič nestalo. Tak, hľadá ťa tu niekto?“

„Asi hej... Ale, ved' nie je živý!“

„Nemusí byť, stačí že je tu so mnou.“

Dievčatko prišlo bližšie k žene, a pohladila jej psíka. Ona ho nenápadne chytila do oboch rúk, a prudko s ním pohla v pred počas toho ako vydala zvuk.

„HAF!“ a začala sa smiať.

Netrvalo dlho a začala sa smiať aj ona, a znovu šťastne pohladila psíka. chvíľu sa radovala, možno preto že zacítila bezpečie keď už nie je sama, ale vtedy ju znovu ovládla zima, a začala sa triasť.

Žena z plyšovým psíkom si toho hneď všimla, a podala jej ho do ruky.

„Počkej chvíľu.“ a dala jej cez ramená jej kabát.

„Ďakujem, a vám zima nebude?“ starostlivo sa spýtalo dievčatko.

„Nie, počkej ešte okamih.“ a odbehla na lavičku kúsok ďalej, kde vzala bundu ktorá tam bola položená.

„To je vaša?“

„Nie, našla som ju tu keď som sem prišla. Asi ju tu niekto zabudol, ale nemôžem ostať stáť vonku v tejto zime bez bundy. Tebe by bola veľká, vidíš?.. aj mne je, ale môj kabát je bližšie k tvojej veľkosti.“ a chytila dievčatko za ruku.

Bez jediného slova sa vybrali smerom do tmy.

Žena ju držala za ruku, a dievčatko druhou rukou silne objímalo plyšového psíka, ktorý jej dával pocit bezpečia. Na jej tvári bolo vidieť že sa cíti bezpečne, ale žena sa veľmi snažila zakryť obavy ktoré mala.

Keď zašli do najtmavšej časti parku, žena vytiahla z kapse svojho kabátu ktorý malo na sebe dievčatko, malú baterku.

„To to nám pomôže.“ povedala, a zasvietila do diaľky.

Aj keď to bola veľmi malá baterka, svietila viac než dobre. chvíľu len šermovala zo svetlom bez toho aby svietila na cestu, než náhodou zasvietila na ceduľu na ktorej stálo: *Lokácia, vrahova chatrč.*

„Čo to znamená?“ spýtalo sa dievčatko vystrašeným hlasom.

„To je iba názov pre pár domov kde kedysi bývalo pár ľudí, predtým než sa z tohto stal park. Vyzerá to tam strašidelne, ale

žiadne strašidlá tam nie sú, nemusíš sa báť.“ odpovedala jej žena, a pomalým krokom sa vydali do diaľky.

Už po pár metroch bola vidieť lampa, ktorá osvecovala pár schátralých domov, a aj snehové vločky ktoré padali okolo nej.

Okrem tej lampy tam nesvietilo nič, a pretože to už bolo hlboko v parku, žiadny hluk z ulíc tam nedoliehal.

Bola tam tichá a pokojná atmosféra, z nádychom mieru ale aj temna.

„Vidíš? Tu niekde možno bude tvoja mamka.“ ukl'udňovania žena dievčatko.

„Tu?“

„Hej, iba neviem kde presne. Ja by som ťa ale hľadala niekde tu.“ a opatrným krokom sa odobrali po zmrznutom chodníku smerom tam.